

ฝนที่ลงเม็ดปรอย ๆ มาตั้งแต่เย็นเริ่มแรงขึ้น เมื่อมองจากมุมมืดด้านในผ่านบานเพ็ญหน้าห้องแถวออกไป จะเห็นสายฝนเป็นลายริ้วและพลั่วไหวคล้ายม่านลูกไม้ ลูกฝนต้นระริกอยู่บนพื้นก่อนจะจมหายไปใต้อ่างน้ำตื้น ๆ กลิ่นชื้นของชยะที่กองอยู่ข้างทางโซยชวยกลบกลิ่นกลิ่นชื้นของกอไผ่และพงหญ้า ลมแรงพัดโคมไฟดวงเดียวซึ่งห้อยอยู่บนเสาไม้หน้าห้องแถวให้กวัดไกว ฟ้ายครึ้นครึ้นและแลบแปลบเป็นสายให้ความรู้สึกที่น่าพรั่นพรั้งเพิ่มขึ้น

เสียงผีเท่าที่วิ่งตึก ๆ ฝ่าฝนมาแต่ไกลหยุดลงชั่วคราวอย่างวิธิดูว่าจะมีคนติดตามมาหรือไม่ ก่อนจะวิ่งต่อไปยังห้องแถวซึ่งอยู่สุดทางเดิน ตามด้วยเสียงตบประตูและเสียงเรียกอย่างร้อนรน

“อาจู่ เปิดประตูเร็ว”

“อาเม้งหรือ” คนที่อยู่ข้างในถามเพื่อความแน่ใจ

“เออ” คนที่ตากฝนมารับคำ พลังกระชับสิ่งซึ่งกอดอยู่กับอกแน่นเข้า

“เกิดอะไรขึ้น” หญิงวัยกลางคนถามด้วยความตกใจ เมื่อเปิดบานเพ็ญออกไปเห็นร่างที่ชุ่มด้วยเลือดและซากด้วยน้ำ

“แกรีบพาเด็กคนนี่ไปให้ไกลที่สุด” ผู้ชายในวัยเดียวกันส่งสิ่งซึ่งกอดไว้แนบอกให้ แสงไฟแรงเทียนต่ำในห้องแถวซอมซอส่องให้เห็นร่างของทารกซึ่งถูกห่อด้วยผ้าขนหนูสีขาวแต้มด้วยรอยเลือดเป็นหย่อม

“เด็กคนนี้เป็นใคร” อาจุมองดูเด็กในมืออย่างงุนงง ดวงตาแป๋วคู้้นั้นมองตอบนางอย่างปราศจากความตื่นกลัวและไม่มีเสียงร้องสักแอะเล็ดลอดจากริมฝีปากเล็ก ๆ “และใครทำอะไรแก”

“ไม่มีเวลาที่จะพูดอะไรทั้งนั้น” อาแม็งกัดฟันเพื่อระงับความเจ็บปวดจากบาดแผล ขณะล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกงและหยิบสิ่งหนึ่งส่งให้ภรรยา

“แกเอาคุณหนูไปจากที่นั่นเดี๋ยวนี้ และเก็บสิ่งนี้ไว้ให้คุณหนูเมื่อแกโตขึ้น”

“แล้วแกล่ะ” ภรรยาละล้าละลัง

“ไม่ต้องห่วงข้า ถ้าข้ารอดจากคินนี่ไปได้ ข้าจะตามหาแกกับคุณหนูเอง”

อาจูกำลังที่รับมาจากสามีไว้ในมือ พร้อมกับอุ้มเด็กกระซิบ

“รีบไปสิ” อาแม็งกำชับและแทรกตัวเข้าไปข้างใน อาจุมองตามสามีคล้ายจะจดจำภาพนั้นไว้ในใจ ก่อนจะผลุนผลันวิ่งฝ่าฝนและความมืดออกไป

บาทหลวงอาร์เธอร์ ซาน เป็นคนรูปร่างเล็ก มีสีหน้าท่าทางที่เคร่งเครียดอยู่เกือบจะตลอดเวลา แต่ก็ยังดูแข็งแรงแม้ว่าอายุจะเกินหกสิบมาได้สองปีเศษแล้วก็ตามหน้าที่ที่บาทหลวงได้รับมอบหมายให้ทำมาตั้งแต่อยู่ในวัยหนุ่มก็คือการดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในย่านที่ย่ำแย่ที่สุดของฮ่องกง ซึ่งในแต่ละปีมีเด็กในความดูแลเป็นเรือนร้อย แต่ความสนับสนุนด้านการเงินมิได้มากมายหรือเหมาะสมกับจำนวนเด็กเนื่องจากคณะสงฆ์ที่บาทหลวงสังกัดเป็นเพียงคณะเล็ก ๆ และไม่ค่อยจะเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง หนาซ้ำเด็กที่อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กก็เติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมภายนอกอันเลวร้ายซึ่งห่างไกลเพียงแค่งำแพงกัน กลางย่านที่เต็มไปด้วยมิชชันนารี แก๊งเล็กแก๊งน้อย ชายของเถื่อน ไปจนถึงพวกจี้ ปล้น ฆาตกรโจททรัพย์ และเรียกค่าคุ้มครอง คนเหล่านั้นมองดูบาทหลวงและสถาน

เลี้ยงเด็กกำพร้าด้วยสายตาที่หวาดระแวง ทุกครั้งที่ตำรวจยกกำลังเข้ามากวาดล้างสถานที่แห่งนี้ก็จะตกเป็นจำเลย บาทหลวงอาร์เธอร์ถูกขังปาตาหอ และเด็ก ๆ ก็จะถูกปล่อยอดอยากเนื่องจากไม่มีใครกล้าเอาอาหารมาบริจาคให้

เสียงระฆังทองเหลืองลูกเล็ก ๆ ซึ่งผูกไว้เหนือปากประตูใหญ่หน้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ตั้งขึ้นกลางดึก ทำให้บาทหลวงอาร์เธอร์ที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องพักงยหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจ

“พวกคนมามาแก๊งเขย่าเล่นหรือเปล่า” คือประโยคแรกที่บาทหลวงถามตัวเอง

“แต่ฝนลงหนักอย่างนี้คงไม่มีซีเมาคนไหนลงทุนตากฝนมาแก๊งเราหรอก” อีกรักหนึ่งคำและโน้มนำให้ผู้สูงวัยต้องลุกจากเก้าอี้ ฉวยตะเกียงบนโต๊ะและร่วมที่อยู่ข้างฝา เปิดประตูเดินทางรุ่มผ่านโบสถ์เล็ก ๆ และโรงนอนซึ่งปลูกขนานกับกำแพงด้านใน ตรงไปยังประตูไม้บานใหญ่ซึ่งเสียงระฆังยังคงดังแทรกเสียงฝนอยู่

“ใคร มีธุระอะไร” ท่านถามขณะที่ถอดสลักเปิดประตู แต่สิ่งที่เห็นอยู่ในแสงเงาของตะเกียงในมือคือร่างของทารกที่ห่มห่อด้วยผ้าขนหนูสีขาวเนียน เลือดเป็นหย่อม ๆ

“เด็กตัวแค้นนี้ช่างเอามาถึงได้ลงคอ” บาทหลวงพึมพำขณะที่ทรุดตัวลงอุ้มร่างเล็ก ๆ ไว้ในวงแขนและอุ้มกอดอันอบอุ่น สายตาที่อ่อนโยนลงจับอยู่ที่ใบหน้าของทารก ก่อนจะเลื่อนขึ้นมายังสิ่งซึ่งสอดอยู่ในผ้าขนหนูนั้น

“หยกแดง” ผู้สูงวัยพิศดูหยกชิ้นเล็ก ๆ สีแดงเข้มที่เกาะเป็นรูปกุหลาบดอกงามคล่องด้วยด้ายสีเดียวกัน

“เอาเถอะ” บาทหลวงลูกรู้นึน “ถึงไม่มีใครต้องการเจ้า พ่อก็จะเลี้ยงดูเจ้าเอง”

ประตูไม้บานใหญ่ปิดลงอีกครั้ง แสงจากตะเกียงที่ถูกแขวนไว้ข้างประตูเลื่อนรางอยู่ในสายฝน เมื่อร่างเล็ก ๆ ของชายสูงอายุมือหนึ่งอุ้มทารกและอีกมือกางร่ม วิ่งฝ่าความมืดกลับไปยังห้องพัก

นายตำรวจหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าเรียบเฉยเหมือนแผ่นกระดาษที่ปราศจากรอยขีดเขียน มีเพียงดวงตาที่เป็นประกายระริกเหมือนดวงดาวในคืนแรม ถอดแว่นสายตาบาง ๆ ออกวางบนโต๊ะทำงานและจ้องมองผู้ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงหน้า

“ท่านหมายความว่าเมื่อคืนมีคนนำเด็กผู้ชายมาทิ้งไว้ที่หน้าสถานเลี้ยงเด็กของท่าน”

“จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้” บาทหลวงรับคำ “เพราะตอนที่ออกไปดูก็ไม่เห็นใครอื่นอีก”

“ไม่มีจดหมายหรืออะไรที่แสดงตัวเด็กเลยหรือครับ”

ผู้สูงวัยหนึ่งไปนิดหนึ่ง ก่อนลั่นศีรษะปฏิเสธ

“โอเค” นายตำรวจหยิบแว่นตาขึ้นสวม “ตอนนี้คงต้องขอให้ท่านแจ้งความเพื่อลงบันทึกประจำวันไว้ก่อน หลังจากนั้นก็รออีกสักกระยะหนึ่ง ถ้าไม่มีใครมาขอรับตัวเด็กคืน ก็เป็นเรื่องที่ท่านต้องตัดสินใจว่าจะรับเลี้ยงเด็กไว้เอง หรือส่งให้กรมประชาสงเคราะห์”

“ถ้าเขาจะให้กรมประชาสงเคราะห์เลี้ยง เขาก็จะเอาเด็กไปทิ้งที่หน้ากรมไม่มาวางที่หน้าสถานเลี้ยงเด็กของฉัน”

“ผมรู้สึกว่าคุณคงต้องมีอะไรที่ถูกระงับกับท่านเป็นพิเศษ” นายตำรวจหนุ่มกะพริบตา

“ทำไมหมวดถึงคิดอย่างนั้น” บาทหลวงประสานสายตา

“ก็เพราะปกติเห็นท่านบ่นแต่เรื่องเด็กล้นสถานเลี้ยงเด็กหรือไม่ก็เรื่องขาดแคลนเงินและข้าวปลาอาหารที่จะเลี้ยงดูเด็กพวกนั้น แต่วันนี้ท่านกลับยื่นมือออกมารับเด็กคนนี้ แถมยังกันทำกรมประชาสงเคราะห์อีกต่างหาก”

“วันนี้ฉันอาจจะอารมณ์ดีกว่าวันอื่น ๆ ก็ได้” อาร์เธอร์ตัดบท

“ผมก็อยากเห็นท่านอารมณ์ดีแบบนี้ทุกวัน” อีกฝ่ายยิ้มที่มุมปาก

“ฉันคงจะอารมณ์ดีแน่ ถ้าผู้หมวดช่วยสอดส่องดูแลบริเวณสถานเลี้ยงเด็ก

“ไม่ให้กลายเป็นแหล่งเพาะอาชญากร”

“ผมก็ทำอย่างดีที่สุดแล้ว แต่การดูแลเด็กไม่ให้ออกมาชั่วสมนอกสถานเลี้ยงเด็กควรเป็นหน้าที่ของท่านมากกว่า” นายตำรวจแย้ง “หรือไม่อย่างนั้น ท่านก็ควรจะพูดจากับพานเล่งจู ให้เขาห้ามปรามลูกน้องของเขาบ้าง”

“ตกลงว่าจะให้ฉันฟังตำรวจหรือนักเลงดี” ผู้สูงวัยย้อนถาม

“ถ้าถามผม ผมก็ต้องตอบว่าให้ท่านฟังตำรวจ” เขาตอบห้วนๆ พร้อมกับลุกขึ้นยืน “ขอบคุณที่แวะมาหา และหวังว่าท่านคงจะได้ข่าวคราวเพิ่มเติมเกี่ยวกับเด็กคนนั้น”

“อ้อ อาแปะ”

บาทหลวงอาร์เธอร์ ซาน ซึ่งอุ้มทารกชายไว้ใ้วงแขนและยื่นดูเด็ก ๆ ชุด ร่องปลอกผัก ทักทายชายชราหลังค่อมที่เดินตรงมาหา

“เด็กคนนี้หรือครับที่มีคนเอามาทิ้งเมื่อคืนที่ฝนตกหนัก” ชายชราถาม

“ฮือ” บาทหลวงรับคำและลดแขนลงเพื่อให้อีกฝ่ายดูหน้าเด็กถนัด

“หน้าตาผิวพรรณดี” ผู้มาใหม่ออกปากชม “ท่าทางคงจะไม่ใช้ลูกชาวบ้านธรรมดา”

“ฉันก็คิดอย่างนั้น” บาทหลวงพยักหน้า “ที่ให้เด็กไปตามอาแปะมาวันนี้ ก็อยากจะให้ดูอะไรอย่างหนึ่ง”

“อะไรครับ”

“นี่ไง” ผู้ทรงศีลล้วงมือลงไปใว้กระเปาะเสื้อคลุมและดึงสิ่งหนึ่งออกมาส่งให้ “อาแปะเคยเห็นอะไรแบบนี้ที่ไหนมาก่อนมั๊ย”

“ไม่เคยเลย” อาแปะส่ายหน้า “แต่หยกแดงขึ้นนี่เนื้อดีมาก และมีมือ การแกะก็อยู่ในขั้นที่ยอดเยี่ยม ท่านได้มาจากไหนหรือครับ”

“มีคนอื่นให้มาอีกทีหนึ่ง” อาร์เธอร์ ซาน รับหยกคืนมา “ถ้าหากวันหลัง ได้ร่องรอยอะไรก็ช่วยบอกด้วยแล้วกัน”

“ครับ” ชายชรารับคำและมองดูทารกน้อย “ขอผมลองอุ้มสักหน่อย
ได้ไหมครับ”

“เอาสิ” บาทหลวงส่งเด็กให้

อาแปะยื่นมือไปรับและเพ่งมองอย่างพิลึกพิลั่นระหัดระเหว ก่อนเงยหน้าขึ้นช้า ๆ
สีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด

“มีอะไรหรือ” ผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าถามด้วยความประหลาดใจ

“เด็กคนนี้เป็นเด็กที่พิเศษ” แกบอกเบา ๆ “ถ้าไปในทางที่ดีก็จะดีมาก
แต่ถ้าไปในทางที่ร้ายก็จะร้ายอย่างสุดโต่ง แต่ไม่ว่าจะในทางไหน เขาจะต้องเป็น
หัวใจที่มีทั้งอำนาจและอิทธิพลอย่างสูงส่ง”

“อาแปะแน่ใจนะ” บาทหลวงถามย้ำ

“แน่ใจ” ชายชรายืนยันหนักแน่น

“ทุกอย่างเป็นเรื่องของอนาคต” อาร์เธอร์ถอนใจลึก ๆ ขณะที่รับเด็กคืนมา
“แต่ตอนนี้ฉันอยากขอรับรองอาแปะไม่ให้พูดถึงเรื่องเด็กคนนี้ให้ใครฟังอีก”

“รวมทั้งเรื่องหยกแดงลายดอกกุหลาบนั้นด้วยหรือเปล่า” อาแปะถามต่อ

“ฮือ” บาทหลวงพยักหน้า

“ได้” ชายชรารับคำ “ผมรับรองว่าจะไม่มีใครได้ยินเรื่องนี้จากปากผม
เป็นอันขาด”

เสียงโหวกเหวกขายสินค้า เสียงลั่งลั่งพูดจาปราศรัยและเสียงด่าทอซึ่งแซ่อยู่
ในตรอกสกปรก ซึ่งด้านหนึ่งเป็นกำแพงคร่ำคร่าของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ที่หน้า
ประตูไม้บานใหญ่มีทางเข้านั้นใหญ่ประดับอยู่ และอีกด้านเป็นบ้านโกโรโกโส
ห้องแถวซอมซ่อที่ปลูกติดกันเป็นพืด ระหว่างบ้านเรือนกับห้องแถวเป็นทางเดิน
แคบ ๆ คดเคี้ยวเข้าไปสู่ย่านสลัมใหญ่ ซึ่งเป็นเหมือนโลกอีกโลกหนึ่งที่เต็มไปด้วย
อบายมุขและเรื่องราวอันหลากหลายที่คนภายนอกไม่มีทางจะคาดเดาได้ถูก ไม่
ว่าจะเป็นบ่อนการพนันนานาชนิด ร้านเหล้า โรงน้ำชา แม้กระทั่งช่องโสเภณีที่มี

เพียงผ้ามันเก่า ๆ บังตา

“ไอ้หนู” ชายวัยกลางคนร่างใหญ่ท้วม ผิวค่อนข้างคล้ำ คีระระเถิก แต่งกายด้วยชุดสากลซึ่งตัดเย็บอย่างประณีตติดกันไกลกับบรรยากาศของบ่อนกลางสลัม ส่งเสียงทักเมื่อหันมาเห็นเด็กชายวัยเก๋าขบลิบขบที่ยืนเหมยงมองอยู่ใกล้ ๆ “วันนี้ทำไมมาซำนี้กะ”

“หลวงพ่อเพิ่งเข้าห้องพัก” เด็กชายตอบและมองดูนักพนันที่รายล้อม โต๊ะไม้ซึ่งต่อขึ้นอย่างง่าย ๆ ปูทับด้วยผ้ากำมะหยี่สีเขียว

“เอ็งมาก็ดีแล้ว ลงแทนไอ้ซังมันเลย ไอ้หนูไม่รู้วันนี้เป็นอะไร แจกไฟให้เจ้ามือจ่ายรอบวงสองครั้งแล้ว”

“ได้” เด็กชายรับคำสั่ง ๆ

“เฮียแนใจนะที่ให้เด็กตัวกะเปี้ยกแจกไฟ” คนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ถามอย่างไม่ลืงใจ

“แนใจ” อีกฝ่ายทอดสายตามองเด็กชาย “ยี่หื้อฟานเล่งจู้รับประกันคุณภาพ เด็กคนอื่นจะยังงอ้อไม่รู้ แต่สำหรับเด็กคนนี้นั้นมือเซียนซี้กระเรียนดั้นเมฆ ต่อให้ผู้ใหญ่ที่ว่าแนก็ยังไม่ลง”

เสียงเฮฮาเมื่อสักครู่จากผู้คนที่อยู่รอบโต๊ะเสียบลงเป็นปริดทิ้งเมื่อเจ้ามือกวาดเงินมาอยู่ตรงหน้า

“มันเป็นเด็กสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าหรือ” คนเดิมถามต่ออย่างซักจะเริ่มที่

“ใช่” ฟานเล่งจู้พยักหน้ารับ “และเป็นคนโปรดของบาทหลวงที่เดียว”

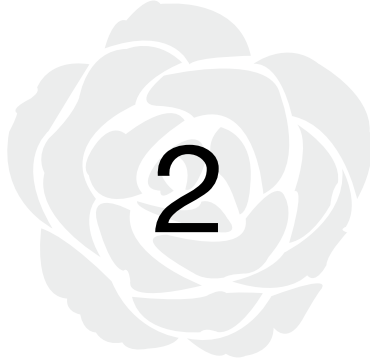
“แล้วมันออกมาอยู่ที่บ่อนแบบนี้ บาทหลวงไม่รู้หรือ”

“ช่วงหลังนี้บาทหลวงไม่ค่อยสบาย พอตกเย็นก็ต้องกินยาแล้วนอนพัก ไอ้หมอนี้ก็อาศัยเวลาช่วงนี้มาทำงานให้อ้าว”

“หน่วยก้านมันไม่เลวจริง ๆ” คู่สนทนาอมรับก่อนถามต่อ “มันชื่ออะไร”

“รอเจอร์” นักเลงใหญ่บอกด้วยสีหน้าที่ยิ้มพราว “รอเจอร์ ซาน”

ชินแสร้านขายยาเอยหน้าจากหนังสือพงศาวดารจีนที่อ่านอยู่ เมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น แกววงหนังสือเล่มใหญ่ลงบนโต๊ะไม้มะเกลือและหยิบกระดาดที่เขียนใบสั่งยาจากกล่องไม้มาคั่นหน้าที่ย่านคัง พลังผลึกตะเกียงดวงเล็กให้เลื่อนไปข้างหน้าเพื่อส่องทาง ขณะที่ลุกจากเก้าอี้เดินกระยองกระแย่งไปยังหน้าร้าน

“ผมเอง” เด็กชายที่แนบหน้ากับช่องห่างของบานประตูร้องบอกเมื่อเจ้าของร้านเดินมาถึง “รอเจอร์ ชาน”

“ตาแก่นักบวชเป็นยังไงบ้าง” ชินแสถามโดยไม่ได้เปิดประตู

“ดีขึ้น แต่ยังไม่มากนัก” รอเจอร์นั่งไปชั่วคราวเหมือนจะรอฟังความเห็น แต่เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งไม่พูดอะไร เขาก็เอ่ยต่อ “ผมมาเจียดยาให้คุณพ่อ”

“ข้าเตรียมยาไว้ให้แล้ว” ชายชราบอก “ว่าแต่เอ็งเตรียมเงินมาด้วยหรือเปล่า”

“เตรียม” เด็กชายรับคำสั่งสั้นๆ และล้วงมือลงไปใ้กระเป๋ากางเกง ทำหน้าบัตรที่ได้จากเจ้าของบ่อน ก้อนค่อยๆ สอดผ่านช่องประตู

“ครบถ้วน” แกบออกหลังจากกรีดยังอยู่สองสามเที่ยว

“ไหนล่ะยา” รอเจอร์ทวง

“ถอยไปก่อน” เจ้าของร้านบอก และรอจนแน่ใจว่าเด็กชายถอยไปรออยู่ห่าง ๆ แล้วจึงถอดกลอน แฉมประตุ และโยนห่อกระดาษสีแดงออกไปพร้อมกับรีบบิดประตุ พลังแนบดวงตากับช่องห่างของบานประตุ...แต่สิ่งที่มองเห็นก็คือความมืดอันว่างเปล่า ไม่มียาที่ห่อกระดาษแดงและไม่มีเด็กคนนั้น รวากับทุกอย่าง เป็นเพียงแค่ความฝัน จนแกต้องก้มลงมองธนบัตรในมือเพื่อให้แน่ใจว่ามันเป็นความจริง

“รอเจอร์”

บาทหลวงที่เพิ่งจะย่นร่างลุกขึ้นนั่งบนเตียงร้องเรียกเด็กในความอุปถัมภ์

“รอเจอร์” ท่านเรียกข้าและกระยองกระแ่งลงจากเตียง “มันหายไปไหนของมันนะ”

“คุณพ่อต้องการอะไรหรือครับ” เด็กชายร่างอ้วนใหญ่ซึ่งนั่งซ่อมซอยไปเฝ้าอยู่หน้าห้องรีบซ่อนไฟไว้ใต้เก้าอี้สามขาและชิงเปิดประตุไปรับหน้า

“รอเจอร์ไม่อยู่หรือ อาลี” ผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าถามพลางเกาะขอบประตุเพื่อพยุงร่าง

“เอ้อ...” อาลีอึกอ๊ก “อยู่ครับ แต่...”

“แต่อะไร” บาทหลวงเขม่นมอง

“แต่...ตอนนี้ไม่อยู่”

“หมายความว่ายังไงที่ว่าอยู่แต่ตอนนี้ไม่อยู่”

“ก็หมายความว่า...” เด็กชายร่างอ้วนใหญ่ยกมือขึ้นลูบเหงื่อซึ่งซึมออกมาที่หน้าผาก

“คุณพ่อมีอะไรหรือครับ” เสียงถามดังขึ้น พร้อมกับผู้เป็นเจ้าของเสียงก้าวออกมาจากมุมมืดหลังพุ่มไม้ ขณะที่อาลีถอนใจอย่างโล่งอก

“ไปไหนมา รोजอร์” บาทหลวงมองดูศิษย์น้อย

“ผม...” รोजอร์ ชาน ยืนนิ่งอย่างลังเลระหว่างการพูดปิดกับการตอบตามความเป็นจริง

“นั่นไปเอาอะไรมาจากไหน” สายตาของผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าทอดจับอยู่ที่ห่อกระดาษแดงในมือของเด็กชาย

“ยาของคุณพ่อ” เด็กชายก้มหน้าหลบสายตาคุณั้น “ผมเจียมมาจากซินแสไต้หวัน”

“แล้วเอาเงินที่ไหนไปซื้อยา” ผู้สูงวัยล่ำท้วมถาม “ไปลักขโมยข้าวของของใครมา”

“ผมไม่เคยลักขโมยของใคร” รोजอร์เชิดหน้าขึ้น ดวงตาเปล่งประกายเข้มขึ้นกับคำกล่าวหา

“ถ้าเช่นนั้นไปเอาเงินมาจากไหน ยาของซินแสไต้หวันราคาไม่ใช่ถูก ๆ”

“รोजอร์มันไปทำงานในบ่อนของฟานเล่งจู” อาลีโพล่งออกมาอย่างหมดความอดทนกับบรรยากาศที่กดดัน “มันไปทำมาหลายคืนแล้ว เพื่อหาเงินซื้อยาให้คุณพ่อ”

“จริงอย่างที่อาลีพูดหรือเปล่า” บาทหลวงถามเหมือนไม่เชื่อที่ได้ยิน

“จริงครับ” เด็กชายรับคำ

“เอาเข้าไปคืนซินแสไต้หวัน” ผู้สูงวัยส่งเสียงดัง “แล้วเอาเงินที่ได้จากซินแสส่งมอบให้ฟานเล่งจู ทุกเหรียญทุกเซ็นต์”

“แต่ว่า...” อาลีค้าน “รोजอร์ไม่ได้ลักขโมยเงินใครมาซื้อยานี้ครับ”

“แต่เงินนั้นก็มาจากบ่อนการพนัน เป็นเงินปีศาจที่คนดี ๆ ไม่สมควรจะต้อง”

“คุณพ่อจะลงโทษเขี่ยนตีผมอย่างไรก็ได้” รोजอร์คุกเข่าลงกับพื้น “แต่ขออย่างเดียว อย่าให้ผมเอาเข้าไปคืนซินแสไต้หวันเลย เพราะท่านจำเป็นต้องทานยาชุดนี้”

“เจ้ากล้าซัดคำสั่งพ่อหรือ” มือที่เกาะกรอบประตูเกร็งแน่น
“ผมไม่กล้า” เด็กชายปฏิเสธ “แต่ถ้าคุณพ่อเป็นอะไรไป ใครจะเป็นคน
ดูแลพวกเราทุกคน”

“เขียนผมด้วยอีกคนก็ได้” อาลีคุกเข่าลงข้างเพื่อน “แต่ขอให้คุณพ่อ
ทานยาที่ร็อเจอร์นำมาเถอะครับ”

บาทหลวงมองดูเด็กทั้งสองคน ขณะที่ร็อเจอร์ ซาน ชูห้อย่าในมือขึ้น ท่าน
เดินไปหยิบห่อกระดาษแดงจากร็อเจอร์แล้วหันหลังเดินกลับเข้าไปในห้องพักโดย
ไม่ได้พูดอะไรอีก

แสงแดดยามเช้าสาดเข้ามาทางประตูที่เปิดกว้าง ผู้เป็นเจ้าของห้องมองออกไป
ยังลานดินเบื้องหน้า แต่ภาพที่เห็นทำให้เจียบังนไปครู่ใหญ่ บนลานนั้นเต็มไปด้วย
ด้วยร่างของเด็กชายวัยต่าง ๆ กันร่วมสามสิบคนที่คุกเข่าก้มหน้าอยู่กับพื้น

“พวกเจ้าทำเช่นนี้เพื่ออะไร” บาทหลวงอาร์เธอร์ ซาน ถามด้วยเสียงที่
แหบเครือ

“พวกผมทำเพื่อขออภัยให้คุณพ่อทานยา” อาลีให้คำตอบ “และทำเพื่อ
ขออภัยให้คุณพ่อยกโทษให้ร็อเจอร์”

“อาลี เจ้าก็รู้ ร็อเจอร์ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง”

“แต่บางครั้งเราก็จำเป็นต้องทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องเพื่อรักษาความถูกต้อง” อาลี
กล่าวอย่างนอบน้อม

“ความถูกต้องคือความถูกต้อง และไม่มีการต่อรองใดๆทั้งสิ้น” บาทหลวง
เน้นเสียง

“พวกผมไม่ได้ต่อรอง แต่ขอความกรุณาจากคุณพ่อ”

“ความกรุณาด้วยการที่ฉันต้องกินยาที่ซื้อมาด้วยเงินจากบ่อนการพนัน
อย่างนั้นหรือ”

“ความกรุณาที่จะรักษาชีวิตของคุณพ่อเพื่อพวกเราทุกคน” ร็อเจอร์

ตอบแทน

“ถ้าคุณพ่อไม่ยอมทานยาและยกโทษให้รอเจอร์ พวกผมก็จะคุกเข่า
วิงวอนท่านอยู่อย่างนี้โดยไม่ยอมลุกขึ้น” เด็กชายร่างอ้วนใหญ่ยืนยัน

บาทหลวงอาร์เธอร์มองดูหมู่เด็กกำพร้าที่คุกเข่าอยู่กลางลานด้วยสายตา
ที่อ่อนลง ก่อนถอนใจหนัก ๆ

“เอาเถอะ พ่อจะยอมกินยาตอนนี้และยกโทษให้รอเจอร์ แต่ครั้งนี้ขอให้เป็น
ครั้งสุดท้าย และพวกเจ้าทุกคนต้องให้สัญญาว่าจะไม่ไปแปดเปื้อนกับเงินสภปรก
ของฟานเล้งจูอีกเป็นอันขาด”

อาลีสบตากับรอเจอร์และนำเด็ก ๆ ผุดลุกขึ้นยืน

“พวกเรา รีบไปก่อไฟต้มน้ำให้คุณพ่อ” อาลีร้องสั่ง ก่อนวิ่งผ่านบาทหลวง
เข้าไปในห้องเพื่อเอาพ่อยา

“คุณพ่อครับ” รอเจอร์ ซาน ก้าวมายืนอยู่ตรงหน้าผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็ก
กำพร้า “ผมขอโทษที่ทำให้คุณพ่อไม่สบายใจ”

“คนเราไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขเรื่องเก่าที่ล่วงเลยมาในวันก่อนได้”
บาทหลวงลดสายตาามองเด็กชาย “แต่คนเราต่างจากสัตว์ตรงที่มีสติและความ
สำนึกรู้ ดังนั้นเราจึงจะไม่ทำความผิดซ้ำรอยเดิมอีก”

“ครับ” รอเจอร์รับคำเบา ๆ

“เจ้ากลับไปอาบน้ำอาบทำก่อน” น้ำเสียงนั้นแสดงถึงความเอื้ออาทร
“เดี๋ยวสาย ๆ พ่อจะเรียกประชุม”

ชายชราหนึ่งสัปหงกอยู่หน้าแผงขายรูปเทียนภายในศาลเจ้าเก่าแก่ นาน ๆ จึงจะ
ยกมือขึ้นโบกไล่แมลงวันที่บินวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ พลังเงยหน้าขึ้นมองดูเทพเจ้า
องค์ใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ด้านใน สีหน้าของเทพขมึงทึง ทำทางขึงขัง มือข้างหนึ่ง
กุมง้าวใหญ่ ส่วนมืออีกข้างทำสะเอวอย่างวางอำนาจ ทรงเครื่องอย่างนักรบ
โบราณ แลดูน่าเกรงขาม...

เด็กหญิงวัยประมาณแปดเก้าขวบจรดปลายเท้าเข้ามาในศาล พลังยกมือขึ้นบีบจมูกเพื่อป้องกันควันจากรูปเทียนในกระถางหน้าเทวรูปที่วอลอบอยู่ในนั้น เพื่อจะได้ไม่จามออกมา เธอมองดูชายชราที่นั่งหงุบศีรษะลงกับหัวเข้าข้างหนึ่ง ซึ่งยกขึ้นตั้งชันบนม้านั่ง พลังยิ้มจนเห็นรอยยิ้มที่มุมแก้มทั้งสองข้าง ขณะเคลื่อนไหวตัวเข้าไปใกล้และดึงต้นหญ้าที่เด็ดเตรียมไว้ในกระเป๋าสตางค์ใบเล็ก ลีซมพุดออกมาถือไว้ในมือ แล้วค่อย ๆ ยื่นยอดหญ้าไปแยงหูชายชรา

“ฮือ” ผู้ที่นั่งหลับส่งเสียงในคอ พลังยกมือขึ้นปิดพร้อม ๆ กับที่เด็กหญิงส่งเสียงหัวเราะคิก

“เพยเพย” ชายชราลืมตาขึ้นและส่งเสียงดู “ทำไมถึงมาล้อปู้เล่น”

“หนูไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ปู้ตกใจ” เด็กหญิงหน้าเจื่อน

“ถึงยังไงก็ไม่ควรทำแบบนี้ ปู้ไม่ใช่เพื่อนเล่นของเจ้า”

“แต่หนูไม่มีเพื่อนที่ไหน” เพยเพยออด

“ประเดี๋ยวรอเจอร์ก็คงจะมา” ผู้เป็นปู้พุดด้วยเสียงที่อ่อนลง

“แต่ปู้ก็ห้ามหนูเล่นถูกเนื้อถูกตัวกับรอเจอร์” เด็กหญิงแย้ง

“ก็พุดคุยหรือเล่นของเล่นไปสิ” ชายชราบอก

“รอเจอร์เขาไม่เล่นตุ๊กตากับหนูหรอก” หลานสาวเชิดคาง “จริง ๆ แล้วเขาชอบที่จะคุยกับปู้มากกว่าพุดกับหนูด้วยซ้ำไป”

“รอเจอร์เป็นเด็กผู้ชาย จะให้เล่นตุ๊กตาได้ยังไง” ปู้ส่ายหน้า “แต่ก็จริงอย่างเพยเพยว่า รอเจอร์มันค่อนข้างจะโตเกินตัว”

“อย่างนี้เรียกว่าแก่แดดหรือเปล่าคะ” เพยเพยถาม

“เดี๋ยวเขาก็มาได้ยินเข้าหรอก” ปู้ปราชัย

“เขามาแล้วล่ะคะ” หลานสาวชายตาไปทางหน้าศาล “คงได้ยินที่เราปู้หลานพุดถึง ช่างสมกับหูทางยังกับใบเรือจริง ๆ”

“ดูพุดเข้าสิ” ชายชราเอ็ด แต่ก็ยังอดที่จะขำไม่ได้

“อาแปะ” เด็กชายที่เดินมาหาร้องทัก “เพยเพย”

“วันนี้ทำไมมาจนเย็นปานนี้” เปะกงลดขาที่อยู่บนม้านั่งลง

“คุณพ่อให้พวกเราทำความสะอาดบ้าน” รोजเจอร์ ซาน ตอบพร้อมกับส่ง
อมยิ้มที่เสียบไว้ในกระเป๋าสีเสื้อให้เด็กหญิง “ฉันซื้อมาฝากเธอ”

“อย่าลืมนำปากหลังกินหมดแล้วด้วยนะ” ผู้เป็นปู่กำชับ ก่อนหันมาทาง
เด็กชาย “มีใครทำอะไรผิดหรือ”

“ครับ” รोजเจอร์พยักหน้า “มีคนไปทำงานในบ่อนของฟานเล่งจู”

“ใครล่ะ”

“ผมเอง” เขามองดูเพยเพยที่คลีกระดาดสีม่วงที่ห่อก้อนอมยิ้มออกและ
จับกำธนสิขาวๆ ไว้ในมือ “ผมไปแจกไฟในบ่อนเพื่อหาเงินมาซื้อยาให้คุณพ่อ”

“เธอคงรู้สึกเสียใจที่ความตั้งใจดีของเธอพลอยให้เพื่อน ๆ ต้องเดือดร้อน”
เปะกงตักคอ

“เพื่อน ๆ ทุกคนเข้าใจในสิ่งที่ผมทำ” เด็กชายหายใจเข้าลึก ๆ สีหน้า
หม่นหมอง “แต่ผมรู้ว่าคุณพ่อไม่สบายใจในเรื่องนี้มาก”

“พวกพระก็เป็นแบบนี้” ชายชราพูดยิ้ม ๆ “ชอบแบ่งโลกเป็นสองซีก
ธรรมะอยู่ซีกหนึ่ง อธรรมอยู่อีกซีกหนึ่ง แล้วก็ซึกงรบประกาศสงครามกับฝ่าย
อธรรมอย่างเอาเป็นเอาตาย”

“คุณพ่อสั่งห้ามผมกับเด็กคนอื่น ๆ ไปข้องแวะกับบ่อนของฟานเล่งจูอีก”

“ไม่เห็นจะยากอะไร” เพยเพยพูดทั้งที่มีอมยิ้มอยู่ในปาก “เมื่อท่านห้าม
ก็ไม่ต้องไปทำก็สิ้นเรื่อง”

“เธอเป็นเด็กผู้หญิง ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก” รोजเจอร์ดูเบา ๆ

“เธอก็เป็นแค่เด็กผู้ชายเหมือนกัน” เด็กหญิงต่อล้อต่อเถียง “จะรู้อะไร
สักเท่าไรเชียว”

“เธอก็เลยกังวลว่าจะหาเงินที่ไหนมาซื้อยาให้บาทหลวง” เปะกงสรุป

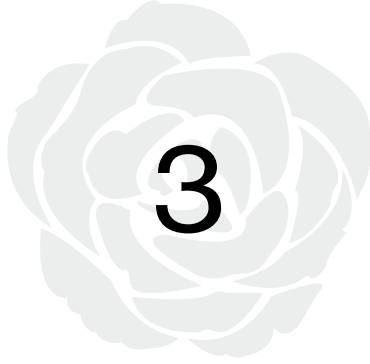
“ครับ” เด็กชายก้มหน้าลง “ผมอยากให้คุณพ่อหายป่วย และไม่ได้
หวั่นเกรงความยากลำบากในการทำงานหนักเพื่อที่จะหาเงินมาซื้อยารักษาคุณพ่อ

หรือแม้กระทั่งหวาดกลัวการถูกลงโทษ...แต่สิ่งที่ผมกังวลที่สุดคือการทำให้คุณพ่อ
ไม่สบายใจ”

“ไม่มีใครสามารถบรรจุข้าวของทุกอย่างลงในตะกร้าเพียงใบเดียวได้”
ชายชราโบกมือไล่แมลงวันตัวเดิม “ดังนั้นเธอจึงต้องรู้ว่าเธอจะทำอะไร และควร
จะเอาอะไรเท่าที่จำเป็นใส่ตะกร้าไปบ้าง”

“ครับ” รोजอร์ ซาน รับคำอีกครั้ง และเงยหน้าขึ้นช้า ๆ ดวงตาเป็นประกาย
ครุ่นคิด

เด็กชายร่างอ้วนใหญ่ที่นั่งเครื่องซีมอยู่บนเก้าอี้สามขาหน้าห้องพัก
ของบาทหลวงเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนที่เดินมาหา

“คุณพ่อเป็นยังไงบ้าง” ผู้มาใหม่ถามเบา ๆ ราวกับเกรงว่าเสียงจะรบกวน
ผู้ที่ถูกถามถึง

“หลังจากกินยาเมื่อตอนเย็นแล้วก็เข้าห้องปิดประตู คิดว่าคงจะนอนหลับ
เพราะวันนี้ดูที่ท่านจะเหนื่อยมาก”

“เป็นความผิดของตัวเอง” เด็กชายร่างผอมบางก้มหน้าลงอย่างรู้สึกผิด

“แต่ถ้าเอ็งไม่ไปทำงานที่บ่อนของฟานเล่งจู่ ก็คงไม่มีเงินไปซื้อยาให้คุณพ่อ”
เพื่อนปลอบใจ

“อาลี ถ้ายาชุดนี้หมดแล้ว เราจะทำยังไงต่อไป” เด็กชายหลุดความกังวลใจ
ออกมา

“ข้านี้ทำอะไรไม่ออก” อาลีส่ายหน้า “แต่คิดว่าตอนนั้นอาการของคุณพ่อ
น่าจะดีขึ้นแล้ว”

“หากไม่ดีล่ะ”

“เอ็งอย่าเพิ่งถามตอนนี้ได้ไหมวะ รोजเจอร์” เด็กชายร่างอ้วนใหญ่ยกมือขึ้น
ลูบศีรษะที่กลั่นแกล้งรุนแรงๆ “เอาไว้ให้ถึงตอนนั้นเราค่อยคิดกันอีกที”

“ข้าว่าเราต้องคิดกันตั้งแต่เดี๋ยวนี้” คิ้วของรอมเจอร์ขมวดเข้าหากัน สีหน้า
เคร่งเครียดขึ้น “เพราะขึ้นรถดูอาการคุณพ่ออาจจะไม่ทันกาล”

“แล้วเอ็งจะทำยังไง” อาลีย้อนถาม

“ข้ายังไม่รู้” รอมเจอร์ ซาน ระบายลมหายใจ “แต่ถึงยังไงข้าก็ไม่มัว
ปล่อยให้คุณพ่อเป็นอะไรแน่นอน”

ชาวบ้านและร้านค้าในตรอกแคบๆ ที่สกปรกรกรุงรังต่างพากันประหลาดใจที่
เมื่อเปิดประตูบ้านออกมาในตอนเช้ามีตัวนั้น ก็พบกับเด็ก ๆ จากสถานเลี้ยง
เด็กกำพร้าของบาทหลวงอาร์เธอร์ ซาน ลงมือเก็บกวาดทำความสะอาดทางเดิน
ในซอยกันอย่างขะมักเขม้น

“นี่เกิดอะไรขึ้น” หญิงชราร่างอ้วนท้วมเจ้าของร้านเต้าหู้ร้องถามด้วยความ
ประหลาดใจ “โรงเลี้ยงเด็กจะมีงานหรือ”

“ไม่ใช่หรอก” อาลีรีบบอก และส่งสัญญาณให้เพื่อน ๆ รีบกวาดหน้าบ้าน
ของซิมอ้วน “พวกเรากำลังหาเงินซื้อยาให้คุณพ่อ”

“แล้วมากกว่าถนนแบบนี้จะช่วยอะไรได้” ชาวบ้านอีกคนซัก

“พวกเราบริจาคเงินจากอาแปะอาซิมแลกกับการทำความสะอาดตรอก”
รอมเจอร์ตอบแทน

“คนในตรอกนี้ก็ล้วนแต่ยากจน หาเข้ากินค่า อย่างดีก็พอช่วยกันไปตามมี
ตามเกิด ทำไม่ไปขอบริจาคจากฟานเล่งจูเล่า” หญิงชราแนะนำ

“คุณพ่อห้ามเรารับเงินจากฟานเล่งจู” เด็กชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งบอก
“ท่านบอกเงินพวกนั้นเป็นเงินที่สกปรก”

“จะสกปรกหรือสะอาดมันก็เป็นเงินที่ซื้อยาได้เหมือนกัน” หญิงชราส่ายหน้า
“มัวแต่เลือกมากแบบนี้ จะหายได้ยังไง”

“คุณพ่อเป็นพระ จะคิดจะทำอะไรก็จะต้องระมัดระวัง ไม่ใช่ทำอะไรก็ได้ เหมือนชาวบ้านอย่างพวกเรา” อีกคนแสดงความเห็น

“แม้แต่คิดมากนักก็คงตายกันพอดี” ชิม้อ้วนสรุป

“แต่ก็อย่างที่ชิม้อ้วนพูด” เพื่อนบ้านพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงความเห็นใจ “พวกเราในตรอกนี้ไม่ใช่คนที่มีฐานะดี รวบรวมเงินกันแล้วก็คงได้ไม่เท่าไร ถ้าอยากจะได้เงินเป็นกอบเป็นกำก็ต้องไปขอจากฟานเล่งจูนั่นแหละ”

รอเจอร์ ซาน สบตากับอวลีก่อนลงมือทำความสะอาดตรอกต่อโดยไม่พูดอะไรอีก

“ปู่”

เด็กหญิงส่งเสียงเรียกมาตั้งแต่ก่อนจะย่างเท้าสู่ศาลเจ้า

“ปู่อยู่นี่” ชายชราที่เก็บกำนธูปจากกระถางทองเหลืองใบใหญ่หน้ารูปปั้นเทพเจ้าหันมาบอก “วันนี้มีอะไรหรือ ถึงได้เอะอะมาแต่ไกล”

“ปู่รู้เรื่องพวกเด็ก ๆ กำพว้าของคุณพ่ออาร์เธอร์หรือเปล่านั้น” เพยเพย รายงานเสียงแจ้ว

“ปู่อยู่แต่ในศาลเจ้า จะไปรู้เรื่องผู้คนในตรอกโรงเลี้ยงเด็กได้ยังไง แล้ววันนี้ก็ไม่มีคนจากตรอกนั้นขึ้นมาไหว้เจ้าเลยสักคน”

“วันนี้รอเจอร์กับพวกเด็ก ๆ ออกไปทำความสะอาดตรอกเพื่อขอรับเงินบริจาคไปซื้อยาให้คุณพ่อ”

“มันจะได้สักเท่าไรเชียว” ผู้เป็นปู่ส่ายหน้า

“แต่รอเจอร์คงจะไม่เลิกร่างาย ๆ”

“ไม่เลิกรแล้วจะกวาดตรอกไปทุกวันหรือ”

“แล้วปู่จะให้เขาทำยังไง” เด็กหญิงช่วยรับถังสังกะสีใส่กำนธูปมาถือ

“รอเจอร์คงต้องเลือกเอาว่าจะรักษาคำพูดที่ให้ไว้กับบาทหลวง หรือจะรักษาชีวิตของบาทหลวง”

“ถ้าหนูเป็นรอกเจอร์ก็คงจะเลือกไม่ถูกเหมือนกัน” เพยเพยพลอยถอนใจ
“เอาไว้ให้เป็นเรื่องที่รอกเจอร์จะคิดเองก็แล้วกัน” ชายชราตัดบท
“หนูว่าป้าน่าจะช่วยแนะนำเขาบ้าง”
“จะเข้ไม่ต้องให้ใครสอนมันว่ายน้ำ เลืออยู่ในป่า มีใครที่เหนไปลับเขี้ยว
ให้มัน” ปู่พูดด้วยน้ำเสียงที่เรียบ ๆ “รอกเจอร์เองก็ไม่ต่างจากจะเข้หรือเสือ
ลี้กเท่าไรหรอก”

เด็กหญิงมองดูชายชราอย่างงง ๆ แต่ก็ไม่กล้าที่จะซักถามอะไรต่อ

แขกที่มาเยือนสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในตอนหัวค่ำวันนั้นสร้างความประหลาดใจ
แก่บาทหลวงอาร์เธอร์ ชาน และพวกเด็ก ๆ ทุกคน ฟานเล่งจูนในชุดสากลสีน้ำเงินเข้ม
ตัดเย็บอย่างประณีต สวมรองเท้าหนังมันปลาบ ยืนสูบบุหรี่ฮาวานาคอยเจ้าของ
สถานที่อย่างสงบอยู่ในห้องรับแขก จนกระทั่งอาลีเดินประคองบาทหลวงเข้ามา

“ขอโทษที่ทำให้ร้อ” อาร์เธอร์ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้นุ่มเก่าคร่ำ พลง
โบกมือให้เด็กชายออกไปจากห้อง

“ผมต่างหากที่ต้องขอโทษที่มารบกวนท่าน” นายบอนด์ชิการ์ลงกับที่เขี้ยว
เมื่ออีกฝ่ายส่งเสียงไอถี่ ๆ

“มีธุระอะไรกับฉันหรือ” บาทหลวงถามด้วยท่าทางที่อ่อนเพลียอย่างเห็น
ได้ชัด

“ผมทราบว่าคุณไม่สบายก็เลยแวะมาเยี่ยม และมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มา
ฝาก”

“ขอบคุณสำหรับความห่วงใย” นักบวชร่างเล็กมองดูของที่ผู้มาเยือน
ดึงออกมาจากเสื้อนอก “แต่ของฝากฉันคงรับไว้ไม่ได้”

“ก็เพียงแค่อเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น” ฟานเล่งจูนยื่นซองมาตรงหน้า ปากซอง
ที่เปิดอยู่เผยให้เห็นธนบัตรปีกใหญ่ซึ่งบรรจุอยู่ในนั้น

“เก็บเงินของคุณไว้เถอะ” ผู้ทรงศีลเบนสายตาไปทางอื่น “ยังไงฉันก็คง

รับมันไว้ไม่ได้”

“ท่านไม่รับเงินจากผม แต่ท่านก็ยอมรับเงินที่ลูกศิษย์ตัวเล็ก ๆ เอามาจากผมได้” นายบ่อนวางซองลงบนโต๊ะเหล็กตรงหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง

“ถ้าหมายถึงรอรเจอร์ ซาน ละก็ ฉันสั่งห้ามรอรเจอร์และเด็กคนใดในบ้านหลังนี้ออกไปทำงานที่บ่อนของคุณอีกต่อไปแล้ว” อาร์เธอร์เสียงเข้มขึ้น

“ท่านไม่ยอมให้เด็กไปทำงานกับผม แต่ท่านกลับเห็นดีให้เด็ก ๆ เป็นขอทานที่เที่ยวขอเศษเงินจากชาวบ้านอย่างนั้นหรือ” ฟานเล่งจู้ย้อนถาม

“นั่นเป็นเรื่องที่เด็ก ๆ คิดกันเอง แต่ถึงอย่างไรเงินที่ได้มาแม้จะเป็นจำนวนเล็กน้อย แต่ก็เงินบริสุทธิ์ที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงอันสุจริต”

“ถ้าฉันผมก็อยากจะถามท่านว่า แล้วเงินของผมมันสกปรกที่ตรงไหน ในเมื่อผมก็ไม่เคยขู่เข็ญหรือบีบบังคับให้ใครเข้ามาหาความบันเทิงหรือพักผ่อนหย่อนใจในบ่อนของผม ทุกคนที่เข้ามาล้วนแต่ด้วยความสมัครใจทั้งนั้น จะได้หรือเสียก็ขึ้นอยู่กับโชคของตัวเอง”

“คุณไม่คิดบ้างหรือว่า ถ้าคนพวกนั้นไม่เอาเงินมาเล่นการพนัน พวกเขาจะมีเงินทองที่จะซื้อข้าวของต่าง ๆ ให้ลูกเมียหรือเก็บเอาไว้ลงทุนทำมาค้าขาย”

“บ่อนของผมก็เป็นอย่างที่ท่านพูด” ฟานเล่งจู้จุดซิการ์อีกครั้ง “การพนันก็เหมือนการค้า ย่อมมีได้มีเสีย แต่ถ้าโชคดีพวกเขาสามารถที่จะหาเงินหาทองจากบ่อนของผมได้ในเวลาชั่วข้ามคืนโดยไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยมากมาย”

“เงินมาทางใดก็ต้องไปทางนั้น” บาทหลวงยืนกราน “คนที่ร่ำรวยมาจากบ่อน สุดท้ายแล้วก็ต้องหมดตัวในบ่อน”

“แล้วท่านคิดว่าพวกพ่อค้าจะไม่มีโอกาสหมดตัวเพราะการค้าหรือ” อีกฝ่ายพนค่วน “ผมจะบอกให้ท่านรู้ว่า บางครั้งพวกพ่อค้าก็เอาเปรียบและปลิ้นปล้อนคิดโกงยิ่งกว่าผมด้วยซ้ำ แล้วท่านจะหาว่าเงินของผมสกปรกกว่าเงินของคนพวกนั้นได้อย่างไร”

“ฉันคงต้องขอตัวพักผ่อนก่อน” บาทหลวงโอบแรง ๆ พลาจขยับตัวลุกขึ้น

“และช่วยเอา ‘ของฝาก’ ของคุณกลับไปด้วย”

“ถ้าท่านไม่รับ ‘ของฝาก’ จากผม ท่านก็จะไม่ได้รับ ‘ของฝาก’ จากใครทั้งสิ้น” ฟานเล่งจูกกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เยียบเย็น “นับจากนาที่นี้เป็นต้นไป ผมจะสั่งห้ามชาวบ้านบริจาคเงินให้ท่านแม่แต่เซนต์เดียว และถ้าใครฝ่าฝืนจะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง”

“คุณจะทำเช่นนั้นเพื่ออะไร” ผู้ดูแลสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าถามด้วยเสียงที่สิ้นเครือ

“ก็เพื่อให้ท่านได้รู้ว่า เงินก็คือเงิน ไม่มีคำว่าสะอาดหรือสกปรก และถ้าท่านไม่ยอมรับเงินของฟานเล่งจูก ท่านก็จะไม่สามารถรับเงินจากใครได้อีกต่อไป”

“คุณกำลังสร้างความเดือดร้อนให้แก่ทุกคนในบ้านหลังนี้” อาร์เธอร์ ซานจ็องมองผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้า “ถ้าไม่เห็นแก่ฉันก็ขอให้เห็นแก่เด็ก ๆ ที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนบ้าง”

“เพราะผมเห็นแก่เด็ก ๆ พวกนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งรอเจอร์ ผมถึงได้ด้านหน้ามาหาท่าน แต่เมื่อท่านไม่ยอมรับไมตรีจิตที่ผมหยิบยื่นให้ ผมก็ถือว่าท่านกับผมไม่มีความสัมพันธ์ฉันมิตรต่อกันอีกต่อไป”

“พระเจ้าจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันทำ และให้อภัยต่อคุณ” บาทหลวงกล่าวถึงความรู้สึกที่เอ่อท้นขึ้นมาในจิตใจ

“ท่านคงจะลืมไปอย่างหนึ่ง” นายบ่อนยื่นมือไปดึงซองใส่เงินกลับคืน “พระเจ้ามักจะรู้ที่หลังเสมอ”

แสงแดดยามสายโรยรินเข้ามาในศาลเจ้า นกตัวเล็ก ๆ บินเข้ามาจิกกินข้าวสุกแห่งกรังที่ตกอยู่บนโต๊ะวางเครื่องเซ่น ก่อนจะโฉบจับที่ศีรษะของรูปปั้นเทพเจ้าและมองออกไปข้างนอกศาล ชายชราที่เพิ่งเสร็จจากการปิดกวาดลานด้านหน้าเดินช้า ๆ กลับเข้ามาข้างใน และทรุดตัวลงบนม้านั่งหน้าโต๊ะที่วางดอกไม้ธูปเทียนและด้านหลังตู้ไม้ที่ดีที่สุดเป็นช่อง ๆ ใส่ใบเซียมซี แก่หายใจเข้าแรง ๆ เพื่อคลาย

อาการเหนื่อยอ่อน ก่อนหยิบกล่องยาฝิ่นเก่าแก่และอับโหลหะเล็ก ๆ ที่ซุกไว้หลังตู้ใส่ใบเซียมซีออกมา พลางบรรจงป้ายยาฝิ่นจากอับมาปั้นเป็นก้อนกลมกลิ้งก่อนหยอดลงในช่องกลางกล่องและจุดไม้ขีดไฟเปลวไฟลามเลียก้อนฝิ่น แล้วเอนตัวลงบนผ้า เอาหมอนไม้รองต้นคอ ยกปลายกล่องขึ้นจ่อปาก สูดควันฝิ่นด้วยท่าทางที่สงบสุข

“อาแปะ” เด็กชายผู้เพิ่งมาถึงเรียกหา

“อยู่นี่” แปะกงขานรับและวางกล่องยาฝิ่นลงข้างตัวด้วยท่าทางที่เสียดายก่อนลุกขึ้นนั่ง

“เพยเพยไปโรงเรียนแล้วหรือ” เด็กชายถามถึง

“เออ” ปู่ของเด็กหญิงรับคำ “แล้วเธอล่ะ รอเจอร์ ไม่ไปโรงเรียนหรือ”

“ผมมีเรื่องไม่ค่อยสบายใจ” รอเจอร์ ชาน ตอบตามตรง

“ฉันเดาว่าคงไม่พ้นเรื่องคุณพ่ออีกกระมัง”

“เมื่อคืนตอนหัวค่ำ ฟานเล่งจูไปหาคุณพ่อที่บ้าน” เขาเริ่มต้น

“นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดา” แปะกงมองดูผู้เล่า “ร้อยวันพันปี ฟานเล่งจูไม่เคยเยี่ยมกรายไปที่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่ที่ตั้งชื่อจริงเกี่ยวเขา”

“อาลีบอกว่าฟานเล่งจูเอาเงินไปให้คุณพ่อด้วย แต่คุณพ่อไม่ยอมรับ”

“นั่นเป็นเรื่องปกติของบาทหลวงคนนี้อยู่แล้ว” ชายชราไม่ประหลาดใจ

“แต่ที่สำคัญคือ อาลีบอกว่าฟานเล่งจูโกรธมากถึงกับประกาศว่า เมื่อคุณพ่อไม่ยอมรับเงินของเขา ก็จะไม่ให้ชาวบ้านบริจาคเงินให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเมื่อวานผมกับเพื่อน ๆ ออกไปช่วยกันทำความสะอาดรอกยังมีคนให้เงินมาบ้าง แม้จะจะไม่มากนัก แต่วันนี้ไม่มีใครให้เงินเราเลย หนาข้าบางคนยังออกปากไล่เราด้วยซ้ำ”

“อย่างที่ฉันบอกเมื่อวันก่อน พวกพระชอบแบ่งโลกเป็นสองซีก ธรรมะอยู่ซีกหนึ่ง อธรรมอยู่อีกซีกหนึ่ง แต่ตอนนี้ไม่ทันที่บาทหลวงอาร์เธอร์จะชักธงรบ ฟานเล่งจูก็ชิงประกาศสงครามก่อนแล้ว”

“แล้วจะทำยังไงต่อไปครับ” รอเจอร์ ซาน ขอความเห็น
“ทำยังไงนะหรือ” เปะกงโคลงศิระชะ “ถ้าเป็นสำนักพงศาวดารจีนก็
ต้องว่า คี๊กครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก”

